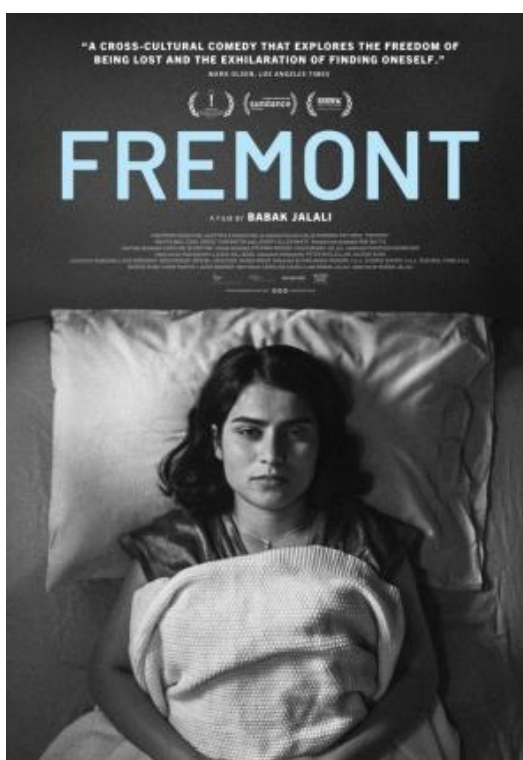

Fremont

i.h.k.v. 10-daagse van de geestelijke gezondheid

Als Afghaanse vluchteling voelt Donya zich maar eenzaam in het Amerikaanse Fremont, een stadje in Californië. Ze werkt voor een kneuterig familiebedrijf dat Chinese gelukskoekjes maakt. "Mensen met herinneringen schrijven het mooist" zegt haar baas, maar de Donya wil liefst niet te veel aan het verleden denken. Overdag stopt ze de ene na de andere gelukmakende boodschap in de koekjes, 's nachts ligt ze wakker, fantaserend over een frisse start, met nieuwe herinneringen, maar ook verzonken in schuldgevoel over de achterblijvers. In een poging het lot te tartten, stuurt ze een boodschap de wereld in, op zoek naar haar eigen geluk.

Een prachtig ingetogen, maar scherp verhaal over menselijke verbinding, met veel warmte en droge humor. De film start vanuit een gevoel van eenzaamheid en ontheemding, maar groeit naar een hoopvol verhaal over hoe we - soms op onverwachte manieren - toch tot verbinding met anderen kunnen komen. Melancholisch en aangrijpend, zonder zwaarmoedig te worden. Luchtig zonder zijn ziel te verliezen. Een kleine parel, met Golden Globe-winnaar Jeremy Allen White (The Bear, The Iron Claw) en geweldige nieuwkomer Anaita Wali Zada.

Regie: Babak Jalali
Cast: Anaita Wali Zada, Jeremy Allen White, Gregg Turkington, e.a.
Dari, Engels, Kantonees gesproken
NL/FR ondertiteld
VS, 2023
Duurtijd: 1u31

BINNENKORT

Upon Entry
di 8.10.24 – 20u30

Hypnosen
di 15.10.24 – 20u30

Tatami
di 22.10.24 – 20u30

Stop Making Sense
ma 28.10.24 – 20u30

Betoverende Beestjes (3+)
di 29.10.24 – 11u

Sirocco en het koninkrijk van de wind (5+)
di 29.10.24 – 15u

Emilia Pérez
di 29.10.24 – 20u30

Kinds of Kindness
di 5.11.24 – 19u30

Lee
di 12.11.24 – 20u30

Arno: Rock 'n Roll Godverdomme
ma 18.11.24 – 20u30

www.ccstrombeek.be/film
tickets@ccstrombeek.be

'FREMONT'-REGISSEUR JALALI: 'ALS JE BLIJFT FOCUSSEN OP DE LIJDENSWEG VAN VLUCHTELINGEN, CREËER JE AFSTAND'

Elise van Dam, Het Parool, 24.07.24

Het uiterst sympathieke Fremont is een droogkomisch portret van een jonge, Afghaanse vrouw in een slaperig Amerikaans stadje.

Een aantal keer in het gesprek met de Iraans-Britse regisseur Babak Jalali deelt hij zijn ergernissen. Over de representatie van Afghaanse vrouwen in de media bijvoorbeeld, die volgens hem veel te eenzijdig is. "Ik ken veel Afghaanse vrouwen die heel onafhankelijk zijn, die hun eigen dromen en ambities hebben."

Maar hij deelt die ergernissen minzaam, en wat hij er met zijn film *Fremont* tegenover zet is een droogkomische, zachtmoedige film die qua toon ergens tussen het werk van Jim Jarmusch en Aki Kaurismäki ligt.

Hoofdpersoon is de 23-jarige Donya, die in Afghanistan als tolk voor de Amerikanen werkte en na de machts-overname door de Taliban in 2021 werd geëvacueerd. Nu woont ze in Fremont (ook in werkelijkheid de stad met de grootste populatie Afghanen in de Verenigde Staten), waar ze werkt in een gelukskoekjesfabriek.

Donya's werk in die fabriek was een ingeving van Jalali's coscenarist Camila Cavalli. "Gelukskoekjes beloven je nooit dat je miljardair gaat worden, of koning. Ze wijzen je op de mogelijkheden van het leven," legt Jalali uit. "En dat is in essentie ook waar de film over gaat. Over Donya die zich begint open te stellen voor de mogelijkheden die het leven biedt."

Eerder in het gesprek heeft Jalali al uitgelegd dat hij zich ergert aan films over de ervaringen van immigranten of vluchtelingen die alleen aandacht hebben voor hun misère. "Natuurlijk, iedereen die het nieuws volgt weet dat niemand op zo'n boot stapt en de oceaan oversteekt, omdat ze zo'n geweldig leven hebben. Maar ik denk dat als films steeds weer focussen op die lijdensweg, het alleen maar afstand creëert. Dan worden deze mensen een object van medelijden."

Jalali hoopt daar met zijn film van weg te blijven. "Ik wil niet klinken als een idealistische hippie, maar een mens is een mens. En een jonge Afghaanse vrouw van 23 is in de kern niet veel anders dan een twintiger uit Nederland, Paraguay, Vietnam of waar dan ook. Onze basale behoeften en verlangens zijn dezelfde. Je wilt 's avonds met een gerust hart naar bed kunnen en 's ochtends opstaan met een doel. Je wilt gezelschap, verliefd worden misschien."

Donya wordt gespeeld door Anaita Wali Zada. 'Ik heb nooit eerder geacteerd en mijn Engels is niet geweldig, maar ik ben geïnteresseerd,' schreef ze in een e-mail aan Jalali. Zes maanden eerder, in augustus 2021, was de destijds 22-jarige Wali Zada een van de evacuees uit Afghanistan. Ze vestigde zich in Maryland, ergens in de buurt van Washington DC. De gelijkenissen in achtergrond en vooral haar persoonlijkheid overtuigden Jalali. "In de eerste plaats is ze een bijzonder mens, maar ik zie ook een echt talent in haar."

Naast Wali Zada bestaat de cast van *Fremont* uit een mix van amateurs en professionele acteurs als Jeremy Allen White en Gregg Turkington, die een psychiater speelt waar Donya naartoe gaat. "Ik ben al jaren fan van Turkington, maar echt, groot fan. Toch was ik ook een beetje geïntimideerd door het soort anticomedypersona waar hij in uitblinkt. Maar hij bleek de zachttaardigste, vriendelijkste man die je je maar kunt voorstellen."

Vanwege het gebrekkige Engels was improviseren (iets waar zowel Jalali als Turkington in hun werk een voorkeur voor hebben) geen optie. Maar hoewel de woorden vastlagen, weet Turkington via zijn fysieke spel en vooral zijn timing een wonderlijke en licht ontregelende humor in de scènes te brengen, die perfect werkt met de wat stoïcijnse, in zichzelf gekeerde vertolking van Wali Zada als Donya tegenover hem.

Fremont is gedraaid in zwart-wit, met veel statische shots. "Ik houd ervan als films de tijd nemen," zegt Jalali. "Een statisch shot geeft je de kans het hele beeld te absorberen." In combinatie met het vierkante beeldformaat, vervolgt hij, is het een manier om de personages te isoleren van de omgeving. "En die stilstand van het beeld is ook een manier om dat gevoel van stilstand in haar leven te verbeelden."

Naarmate Donya wat meer initiatief begint te nemen, komt er ook beweging in de cameravoering. Een kanteling, een kleine verschuiving, bevestigt Jalali. "Maar ook in die scènes komt het beeld geregeld weer tot stilstand. Uiteindelijk is Donya nu eenmaal een meer gereserveerd persoon, iemand die erg in haar gedachten leeft."

Het is dan ook geen grote ontwikkeling die Donya doormaakt, maar gedurende de film weet ze kleine connecties te maken met mensen rond zich heen, die elk op een eigen manier ook wat aan de zijlijn van de samenleving staan.

Jalali: "Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in dat soort kleine ontmoetingen, meer dan in monumentale gebeurtenissen. Momenten die je raken, niet op een manier die je hele leven verandert, maar die je net op een andere gedachte brengen, net een ander perspectief geven."

Lees meer op de website:

<https://www.ccstrombeek.be/film/fremont>

